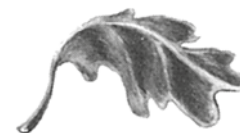

ARALUEN, PIKTA A CELTIKA

OBEČNÁ ĚRA, ROK 643

Jedna

Věděl, že vichry, které přinášejí zimu na severu, ženu před sebou dešť a mořské vlny vrhají na pobřeží tak, že bílá vodní tříšť stříká vysoko do vzduchu.

Zde, v jihovýchodním cípu království, byly jedinou známkou přicházející zimy obláčky sražené páry, které vydechovali jeho dva koně. Obloha byla jasně modrá, skoro až nepříjemně, a slunce hřálo do zad. Klidně si mohl v sedle zdřímnout a Cuka nechat, ať po cestě jde, kudy chce, ale roky strávené tuhým výcvikem a náročnou přípravou by mu takovou pohodlnost nikdy nedovolily.

Wilovy oči byly neustále v pohybu, pátravě přejížděly zleva doprava, zprava doleva, kousek vpřed a daleko dopředu. Těch pohybů by si nikdo nevšiml, protože hlava zůstávala nehybná. Opět se projevil jeho výcvik: vidět a nebyť viděn, všimát si a zůstat nepovšimnut. Věděl, že tato část království je poměrně klidná. Také proto byl do léna Seaclyffu přidělen. Ale když se to tak vezme, zbrusu novému, právě jmenovanému hraničáři asi těžko předají